

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg husker stadig væk hr. Uffe Ellemann-Jensens ansigt i fjernsynet om aftenen den 2. juni 1992. Det var en udenrigsminister, der var vant til at bevæge sig rundt på de bonede gulve og vant til underskrive hemmelige erklæringer, og jeg kan forstå, at de hemmelige erklæringer, som hr. Uffe Ellemann-Jensen som udenrigsminister underskrev, ikke er erklæringer, som fru Eva Kjer Hansen mener skal frem i lyset.

Det var først på det tidspunkt, hvor vi andre definerede, hvad det var for nogle krav, vi stillede til EU og det fremtidige system, at Venstre tilsyneladende skiftede holdning, og det er først efter Edinburgh-Afgørelsen, at man mener, at man skal have ting frem i lyset.

Det synes jeg er interessant, specielt i betragtning af den harme og indignation fru Eva Kjer Hansen lagde for dagen lige før.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Jeg rummer jo desværre ikke den samme karisma, som fru Eva Kjer Hansen udstråler, og det er måske derfor, fru Eva Kjer Hansen når den konklusion, at jeg mangler engagement. Det er selvfølgelig altid fattigt, når man selv skal stille sig op og sige, at man har sådan et, men jeg mener faktisk, at det bliver svært at finde nogle, der har været mere optaget af åbenhedsdiskussionen og det at nå resultater end Socialdemokratiet.

Fru Eva Kjer Hansen nævnte Maastricht og Edinburgh, og det var jo i Edinburgh, hvor vi kan sige, at vi fik taget mere hånd om denne sag. Hvis fru Eva Kjer Hansen husker forhistorien til Edinburgh og hvem, der spillede op til den, så var det et Venstre, der af nød tilsluttede sig den aftale, der var indgået imellem SF, Det Radikale Venstre og Socialdemokratiet, og som andre partier derefter tilsluttede sig.

Derfor er det vel ikke helt forkert at sige, at hr. Uffe Ellemann-Jensen sådan klarede tingene med ført hånd i Edinburgh, hvorimod, vil jeg da godt sige, jeg egentlig altid har haft ret stor tillid til, at vores daværende statsminister, hr. Poul Schlüter, også havde hjertet med. Det tvivler jeg meget på at hr. Uffe Ellemann-Jensen havde. Det synes jeg også de efterfølgende diskussioner om Edinburgh-Afgørelsen har dokumenteret i mange sammenhænge at Venstre og hr. Uffe Ellemann-Jensen ikke havde.

Vi vil stadig væk, vil jeg sige til fru Eva Kjer Hansen, arbejde aktivt med alle de kræfter, vi har, for at nå vores mål om åbenhed, på samme måde som vi arbejder aktivt for en række andre mål i den europæiske sammenhæng; men vi ser altså gerne, vi når resultater og ikke bare holder meget stærke festtaler uden indhold.

(Kort bemærkning).

Eva Kjer Hansen (V):

Jeg må konstatere, at taler uden indhold ikke nødvendigvis behøver at være festtaler.

Jeg skal sige til hr. Ole Stavad, at jeg nævnte Maastricht-Traktaten og Edinburgh-Afgørelsen i mit indlæg, fordi jeg betragter de to som vendepunkter. Det var hr. Ole Stavad, der ville lænere tilbage i tiden, men jeg er enig i, at Edinburgh-Afgørelsen og Maastricht-Traktaten er vendepunkter.

Hvis hr. Ole Stavad kender Maastricht-Traktaten, vil han vide, at initiativerne til åbenhed ligger i Maastricht-Traktaten, og at Edinburgh-Afgørelsen er en uddybning af kravet om åbenhed. Det er det tidspunkt, der er interessant, for det er dér, regeringerne forpligter sig til for alvor at gennemføre åbenhed i EU's beslutningsproces.

Jeg har sagt, at vi ikke kan støtte Enhedslistens forslag, fordi det stiller krav om offentliggørelse af samtlige erklæringer, og jeg mener ikke, at Danmark er i en situation, hvor man kan gøre det.

Men det, jeg netop satte spørgsmålstegn ved, var udenrigsministerens bemærkninger om, at Danmark vil respektere ikkeoffentlige erklæringer dér, hvor man laver erklæringer sammen med andre lande, som kræver lukkethed. Det vil jeg sige, at de danske borgere rent faktisk ikke kan få en garanti for, at man fremover vil få offentliggjort alle de erklæringer, der vedrører danske forhold, og jeg synes altså, at det efterlader regeringen med et problem, at den vil respektere andre landes krav om lukkethed.

Hvis hr. Albrechtsen også havde hørt efter, hvad jeg sagde tidligere, spurgte jeg rent faktisk udenrigsministeren om, hvad der er til hinder for, at man kan offentliggøre tidligere hemmeligt udstedte erklæringer. Det svar venter jeg spændt på, for det, der er afgørende, er, at borgere – her altså danske borgere – måske har nogle rettigheder, som de bare ikke har kendskab til. Jeg vil gerne vide, hvad der er til hinder for, at man går længere tilbage, for jeg har konstateret i de svar, vi har fået fra udenrigsmini-